

Събудих се. Лежах на повърхността на една малка река. Тя ме носеше по течението. Обърнах си леко главата, намокряйки лицето. Всичко около мен изглеждаше толкова кристално. Водата беше прозрачно чиста, ярко тюркоазена, като стъкло. Вгледах се в заобикалящата ме гора. Короните на дърветата не се движеха. Изглежда бях някъде в Азия, защото имаше и бамбук, но после се замислих, че може би се лъжа. Бях спокойна, бодра и готова, но не знаех за какво. Затворих очи. Чувствах безкрайно блаженство и свобода. Нещо тежеше на тялото ми. Усетих каишка на меч или лък през рамото си, както и няколко остриета на колана ми. Започна да се чува силен грохот от падаща вода, течението се усили – водопад. Поех дъх и се обърнах по корем. Падайки надолу, усетих пулса на сърцето си в ушите, бе посилен от звука на водата. Сякаш всеки един атом в тялото ми се движеше динамично и безспирно. Гмурнах се в поточето, в което водопадът се изливаше. Излязох на повърхността. Водата, в която се намирах, не беше вода. Беше гъста и миришеше на метал. Намирах се в кърваво езеро. Обърнах се, не можех да видя водопада, само го чувах. Екстазът на тялото и душата ми все още продължаваха. Бавно доплувах до брега. Когато излязох, по мен нямаше и капчица кръв или вода. Оръжията ми липсваха. Бях облечена с чиста бяла роба, изглежда и дрехите ми бяха изчезнали. Тръгнах нагоре по един хълм. Зеленината на гората сякаш хранеше душата ми. Вървах безцелно, но в същото време сякаш следвах някакъв път, криещ се в подсъзнанието ми. Стигнах до един огромен камък, спрях за почивка. Обърнах се и видях жена, която се беше втренчила в мен. Малко се стреснах. Изглеждаше като човешко същество, но нямаше присъствието и усещането на такова. Тя продължаваше да ме гледа с невярващ поглед. На лицето ѝ се появи приятелска усмивка и от очите ѝ потекоха сълзи на щастие.

Тя ме прегърна силно, като стар приятел, с когото не се беше виждала от години. Започна да говори с мек, приятен, но и сериозен тон:

– Колко съм горда с теб. Ти дойде! Направи повече от когото и да е било - дори от мен. Ти отмъсти, ти успя, жива си! Изпълни мисията си – балансът е отново установен. Всичко, което си направила...аз... о, изглеждаш уморена! Ела, ще си починеш. Трябва да ти разкрия нещо, мисля, че вече си готова.

Аз мълчах и попивах всяка дума. След като каза последното изречение, осъзнах, че в действителност тялото ми всеки момент би могло да грохне. Имах болки в мускулите и очните ми ябълки пареха. Изглежда бях потискала това чувство много силно, защото сега умората ми отговаряше на денонощия ходене и безсъние.

Отдохме до някаква колиба, в подножието на един хълм. Жената напали огън и сложи канчето за чай. Иронично се запитах да не съм отишла в Нарния, но не можеше да съм там. Всичко беше изключително истинско и всяко казано нещо, свързано с мен, знаех, че е истина, по начин, по който дори сама не можех да си обясня точно с думи, но знаех, че е така. Пих от билковата ѝ отвара, която веднага премахна напрежението. Почти не говорехме, само си разменяхме по няколко незначителни думи. Тя изглежда много ми се радваше. Чувствах се като завърнал се войник от някоя гибелна война, а тя сякаш бе в ролята на дългоочакващата майка, която всеки ден е хранела надежди. Сега погледът ѝ сияеше, защото нейното дете най-накрая, колкото и да е било невъзможно, се е върнало. Не се и нуждаехме от думи. Беше ми топло, уютно, приятно и сигурно, дори не съм усетила как съм заспаля.

Следващото, което си спомням, е, че се събудих от първата слънчева светлина. Станах от леглото. Пред мен на масата имаше нарязани плодове, билкова отвара и нещо увито в старо червено одеяло. Милата ми майка я нямаше. Закусих, изпих горещата напитка, намерих корито със студена чиста вода и измих лицето си. Върнах се до масата. Това одеяло беше мое. Развих го. Вътре бяха всичките ми оръжия - коланът ми с ножницата, кобурът и арбалетът. Облякох се, сложих си оръжията и излязох навън. Слънцето изгриваше в ярко

пурпурен цвят. Видях необикновената жена да седи на върха на хълма. Гледаше изгрева. Отидох и седнах до нея. Тя само ми се усмихна и двете се обърнахме, за да видим началото на новия ден. Беше красиво, зареждащо с енергия и надежда. Гората вече се бе пробудила. Чувах се веселите песни на птиците и растенията отваряха своите цветове, пускайки приятен аромат. Майка ми (вече я смятах за такава) се изправи и ми подаде една чанта. Вътре имаше храна, вода и няколко други предмета - орфан тефтер, не ги разгледах с особено внимание, предположих, че всичко ще ми е от полза. Станах от земята и я попитах какво е трябвало да ми разкрие.

– Знаех си, че няма да забравиш – каза тя с доволен тон. Това, което ще ти кажа, предполагам, вече го знаеш, но нека да ти го обясня добре. Ти си вълк единак и това означава много повече, отколкото си мислиш – сама ще достигнеш до тези изводи, но знай, че ти не ще избягаш от естеството си. Трябва да го приемеш и да го използваш само за себе си. Силата и енергията, които притежаваш, са необясними. Мила моя, такава е мисията на живота ти и ти го знаеш – това определя самото ти съществуване. Ще видиш, че ще ме разбереш с напредването на времето. А сега знай, че те обичам и на добър път. Сбогом!

Очите ѝ започнаха да блещукат, докато сълзите трептяха в сълзните ѝ каналчета. Усмихна се и ме целуна по челото. Прегърнах я с тъга.

Тръгнах надолу по хълма. Обърнах се само веднъж, за да съм сигурна, че ще запамята образа на това прекрасно същество. Да, тя не беше човек, имаше само обвивката на такъв. Вървах няколко часа. Стана твърде горещо, може би вече беше ранен следобед. Настаних се под някакво дърво на една поляна. Унесох се и заспах.

Събудих се. Изправих се и седнах. Разтърках очите си и прекарах пръсти през косата си. Забелязах, че тя е на клечки и от нея падаше пясък. Огледах се. Видях приятелите ми в морето. Всички бяха влезли с дрехите си. Мозъкът ми сигнализираше като диспечер за нещо, което не бе наред. Цветовете. Водата беше лилава, небето зелено, а облаците розови. Докато осъзнавах къде се намирам и какво става, започнах да дишам тежко и бавно. Въздухът бе горещ и влажен. Отново се унесох се и заспах.

Събудих се. Пътувах в скоростен влак. Успокоих се, защото мярнах някои от лицата, които видях да играят във водата. Започнах да вървя към тях, но те или се местеха много бързо или изчезваха като духове. Помислих си, че може би това е някаква закачлива игра. Но тази гоненица продължи твърде дълго. Всеки момент, когато спусках ръцете си към някого, той изчезваше. Обзе ме чувство на паника. Вдигнах поглед – имаше електронно табло със скоростта на влака – 617 км/ч. Погледнах навън, нищо не се виждаше, всичко беше размазано. Главата ме стягаше, мозъкът ми сякаш бе вакуумиран. От напрежението и болката по тялото ми изби студена пот и ме полазиха неприятни тръпки по гърба. Въздъхнах дълбоко. Видях Мери да ми маха от другото купе да отида при нея. С всички сили се запътих натам. Отворих стъклената врата, нямаше я. Огледах се наляво и надясно в тясното пространство между двата вагона. Но как така я нямаше? Къде бях? Какво правех? Накъде ме водеше този влак? Исках да си ударя шамар, за да се осъзная. Реших, че трябва просто да се върна на мястото си и да запазя спокойствие, докато влакът спре някъде. Нямаше нужда от излишни драми, мразех подобни неща. Съсредоточих се върху нормализирането на дишанията и издишанията си. Отново се унесох се и заспах.

Събудих се. Бях се опряла на ограда на стадион. Беше тъмно и около мен имаше страшно много хора. Май щях да присъствам на концерт. Погледнах тоалета си – да, бях облечена за концерт. Почувствах горещи вълни по тялото си от напрежение, нетърпение и вълнение. „Ооо,

даааа... – казах си наум – нямам търпение!” Към мен започна да върви някакво момче. Когато се доближи достатъчно, го познах. Усмихнах му се:

- Хей!

Здравей отново, ха-ха! Нямаше ме само за пет минути. Какво правиш тук? – попита ме той и ми подаде пластмасова чаша със студена бира.

Отпих няколко глътки. Тръгнах след него и се сетих къде бяхме седели цялата компания. Предстоеше ми да видя концерт на една от най-любимите ми банди, онези, вечните банди. Прозвъня струна от китара – започваше се. Проекторите светнаха. „О, безкрайна вселено, благодаря ти” - помислих си аз, когато започна една песен. Започна да ръми. Да, това беше величествен момент. Изведнъж, някой от компанията ми подаде цигара. Не беше фабрична, беше свита и то доста калпаво. Тялото ми беше студено, но сърцето ми туптеше с гореща кръв, а димът изгаряше белите ми дробове. Погледнах към хората, с които бях. Един от тях също се обърна и ми се усмихна многозначително. Отвърнах му. Обърнахме лица към сцената. Сливахме се заедно с музиката. Бяхме изпълнени с чувство за наслада, въпреки че не бяхме слепи за състоянието на света, в който живеехме. Това беше добре – бяхме си отворили очите и съзнанията, винаги щеше да има проблеми, но истинската музика, купонът – това беше отговорът. Потоците на обменяща се енергия между всичко и всички беше безкрайна вселена. Всичко това ми действаше като най-сладкия опият, но не се залъгах за нищо. Просто бях щастлива. Унесох се отново.

Събудих се. Седях на дебел клон на едно голямо дърво. Слязох на земята. Бях боса и усетих свежата трева под краката си. Пообиколих наоколо. Живописната гора беше смесена от широколистни и иглолистни дървета. Всичко кипеше от живот и радост. Нямаше и следа от човешко присъствие. Легнах между дърветата, в една пролука, където слънцето можеше да ме пече. Затворих очи. Опитах се да притисна плътно длани към Земята. Чудех се дали наистина, ако се съсредоточиш достатъчно, би могъл да чуеш сърцебиенето на Природата, на Земята, на Планетата ни. Чаках. Да, успях – беше истина! То се сливаше с моето сърцебиене и с всяко едно друго на което и да е живо същество. Можех да видя как всяко едно цвете пониква, цъфти и умира, как бръшлянт се прокрадва бавно до върха на дървото, убивайки го в неизбежната си прегръдка. Да усетя от най-малката мравка до плуващия кит в океана, всяко животно, което се ражда и се учи да живее и оцелява – това не беше само сърцебиенето – това беше кръговратът на живота. Така бе устроена не само планетата, но и Вселената ни. Колко мистично и величествено.

Унесох се и отново заспах.

Събудих се. Мястото беше задимено. Огледах се, бях по средата на едно сепаре в някакъв долен бар. Около мен седяха някои приятели и познати. Смееха се за нещо и пиеха алкохол. Над нашата маса имаше един ниско сложен полилей. Нищо друго не виждах, освен нашето място и някаква далечна билиардна маса. Усетих тъпа мигновена болка. Започнах да гледам всеки един от присъстващите поотделно. Бяха прозрачни като мекотели. Виждах нервната им система и импулсите, предаващи се по нея. Изглежда бях излязла от тялото си по някакъв начин, защото нямах пречки в това да прониквам в някого, да се доближава като дух, движещ се в кръг върху масата. Когато се вглеждах по-съсредоточено и отблизо в душите и мозъците им, виждах, че те са като лабиринти, пъзели или някакви логически задачи, които можех да реша и решавах ли ги - те вече не представляваха интерес за мен. Разбира се, някои бяха с повишена трудност, но други – дори се учудих, че може да са толкова прости за отгатване. Обърнах се към себе си. Всички продължаваха да се смеят за нещото, за което се смяха и преди. Но аз някак си не се сливах и стоях отстрани. Бях леко прегърбена, с глава, наведена надолу, косата ми закриваше лицето, ръцете ми отпуснати между коленете.

Доближих се, минах под косата, за да видя лицето си. Очите на тялото ми бяха затворени. Погледнах пред мен. От гръдният кош на тялото ми излизаше студ. Отдалечих се. Опитах се да обгледам себе си така, както направих с другите. Но не успях. Аз нямах душа. На нейно място Вътре в мен имаше една черна дупка, която ме поглъщаше. Изглежда вече беше изсмукала и душата ми. Тялото ми се мъчеше толкова много и все пак почти не издаде и звук. Приятелите ми дори не се обърнаха. Продължаваха да се смеят. Никой не ме забелязваше, камо ли да помогне. Не можех и не исках да приема, че това нещо се случва. Затворих очи и събрах всяка капчица енергия, която можех да намеря. Не знаех дали вече съм в тялото си, или не. Ако съм била, значи съм напрегнала всеки мускул от тялото си, за да издържи на това, което му се случваше...

Отварям очи. В тялото си съм. Няма страдание и болка. Загубила съм представа за времето и пространството. Оглеждам се – намирам се в космоса, но няма никаква планета в близост, виждам само звезди. Учудвам се на факта, че дишам без каквото и да е средство. Безтегловността ми е забавна - движа се като във вода.

Аз мога всичко.

Не се чувствам добре в тълпата. Нещата, които съм видяла и направила, ще ме пазят, но и преследват до гроба ми. Ще търся тази вечер в гората и във водата, на дъното на океана и в космоса. Когато го намеря, ще ти кажа какво е. Унасям се и заспивам. Събуждам се.